

Vyzváněcí tón

Pod pojmem vyzváněcí tón si my, pamětníci pevné linky, vybavíme tolik proslulé a nezapomenutelné „crrrrrrrr... crrrrrrrr“. S příchodem mobilních telefonů se začaly z útrobu tohoto výtoku techniky ozývat zprvu jednotné „elektronické“ pazvuky, později i melodie. Jenže pokrok se nedá zastavit, a tak se povedlo naučit chytré telefony přehrát takzvané empé trojky, tedy jakékoli zvuky, hlavně hudbu, jak ji známe.

Někteří flegmatictí jedinci si ponechávají v telefonu zvuky nastavené výrobcem (ve chvíli příchozího hovoru zvedá půl hospody telefon, jen jeden je nešťasten, že volá manželka). Ale ti koumavější shání co nejroztodivnější a nejoriginálnější zvuky, jejichž vtipným obsahem oslňují přeplněnou tramvaj, či jiný dopravní prostředek. Dotyčný pak předstírá, že mu nelze přijmout hovor, aby dotyčný

„fór“ hrál co nejdéle a po očku sleduje okolí, jak zapůsobil. Shledaje, že ostatní soptí vztekem, omrzele přijme hovor.

Však nejzajímavější sortou uživatelů mobilních telefonů jsou muzikanti. Kdykoli natočí novou píseň, šup!, už je z ní nikoli vyzváněcí tón, ale melodie, tedy vyzváněcí song. Já pracuji v prostředí plném hudebníků různých žánrů, a tak o melodie není nouze. Však o jedné takto použité písni se nutně potřebuji zmínit. Předeseílám, že tato zpověď může u citlivějších jedinců způsobit traumatizující prožitek, proto se vybavte antidepresivy, nebo raději nečtěte dál. U cynických spoluobčanů naopak může způsobit nebezpečné výbuchy škodolibosti a těm hrozí úplně jiné zdravotní problémy.

Vedle mé kanceláře pracuje kolegyně Jindřiška. Je to zpěvačka a působí v kapele, které vládne její manžel Honza. Nehodlám posuzovat, zda je její vyzváněcí píseň oblíbená

nebo nařízená (zpívá ji totiž onen manžel). Pravdou však je, že je již dlouhotrvající. Tato melodie je nastavena pouze pro příchozí hovor od zmíněného Honzy. Uznávám, že možnost nastavit si pro každé číslo, uložené v telefonním seznamu, jinou melodii, ba i fotografii, může přinášet nečekané výhody. Kupříkladu tchýni, jež u vás není příliš v oblibě, můžete obrázkem připodobnit jako pečenou krůtu a melodii nahradit líbezná třiminutová nahrávka ticha. Ticho je blahodárné a neruší! Ale zpět k tématu.

Pravda, Jindřiška svědomitě nosí telefon všude s sebou, ale čas od času jej zapomene na stole, a tak jsem si snad až po osmém zvonění právě zmíněné písni uvědomil, že když jí volá manžel, jsem vytržen z klidu. Zamýšlel jsem se, čím to je. Až u nějaké triadvacáté reprízy mi došlo, že se mi do paměti zaryl text: „Jednou si rozložím...“ a pak ticho. Někde v mém podvědomí se již dlouho začalo schylovat k nečekanému problému. Oněch pár slov skrytě vyvolávalo množství otazníků, posléze pak spekulací, co že si to rozloží. A pak jednou (nějak tak okolo osmadvacátého zářezu do mé mozkové kůry) to vše vybublalo z mé hlavy napovrch. Když jsem pak večer ulehl ke spánku, ozvalo se někde uvnitř mé hlavy „Jednou si rozložím...“ a bylo to. Nerušen prací, ve tmě ložnice se má představitost rozběhla do nekonečných dálek.

Vezměte si tu škálu možností, co vše se dá rozložit. Pak k tomu přidejte možnosti

„kde?“ a v případě, že začnete uvažovat o slově „jak?!“, máte zaděláno na bezesnou noc. Celou noc jsem v duchu sepisoval roztodivné scénáře. Další den vás napadne, když už je to něco rozloženo nějak a někde, co s tím? Dejme tomu, že si někdo na zápraží úhledně rozloží noviny. Bude je číst? Proč by je proboha rozkládal, když se dají číst v pohodlí přehnuté, a to úplně ledabyle! Tak bude třeba sušit houby. Pak mi tam ale chybí informace, že ty houby našel. Nebo je dostal od souseda? A co když... No jo, jestli je dostal od souseda, třeba jej soused nemá rád, takže schválně doručil hříbky „satánky“. A to jsem ještě nepomyslel na rozložené lehátko na sluníčku a připálenou pokožku, či zatím nezvládnutý hlavolam, posléze vyhozený zavřeným oknem. Ani nelze popsat, co vše dokáže lidský mozek během noci vykonstruovat, tedy rozložit.

Nějaký den nato se stalo další neštěstí. Volající Honza měl asi trochu více trpělivosti a opomenutý telefon mi prozradil: „Jednou si rozložím na koberci...“ To mne na několik minut konsternovalo a já zcela zmateně hledal v paměti nějakou vzpomínku, kde bych si představoval něco rozloženého na koberci. Nenašel. Ne-na-šel! Nejbližší byla pohovka a na ní rozložené fotografie milované, jež se na něj vybodla. Byl jsem zklamán, ponížen. Rozložit něco se dá přeci na mnoha místech. Na stole, na pláži, v lese, u ohně, na zápraží už jsem byl, na stavbě (to by poeta píšíci text písně asi nepoužil). Ale na koberci? Domů jsem jel zcela zdeptán. To byla porážka. Skutečná porážka!

No a co se stalo si určitě škodolibci živě užívají. Začalo nové podeřinové zoufalství. Nové konstrukce a představy. Co se sakra dá rozložit na koberci. Puzzle, nedostavěné puzzle. Ale

proč by si někdo rozkládal už aspoň trochu složené puzzle? Jdeš na to blbě, HyPulíku, znovu! Napadla mne rozložená kniha. Ta se otevírá, nerozkládá, ale třeba to mohl být básnický záměr. Zase jsem u těch novin. Nastražené susedovy houby jsem rovnou zavrhl, ale přiběhly představy jako: bude čistit mastné součástky motoru svého porouchaného motocyklu, díky čemuž se nedopravil za svou milovanou. „Hm, není to úplně zcestný, to je námět na doják!“ rozplýval jsem se skvělou vyhlídkou na tklivou píseň...! „Ale je to blbost!“ říkám si okolo půl páté ráno. Během několika dalších dní jsem na koberci v představách rozložil snad milión věcí. Od pexesa s malým děckem až po projekt nového domu s bazénem.

Já vím, většina z vás na právě čtený časopis křičí: „Vole, tak řekni Jindřišce, ať ti to pustí celé a vyspíš se!!!“ Pravda, určitě pravda, ale! Mám strach. Normální obyčejný lidský strach. Chápejte, strach, že ani jeden z mých projektů nebude správný. Co když poslech celé té písně způsobí v mé hlavě daleko větší pohromu, než sic bolestná, ale svobodná nevědomost. Asi bych neunesl, že jsem úplně hlupák. A nebo je to úplně jinak. Je to jen několik slov a je to zazpívané pouze a jen jako zvonění. To by mne odrovnalo úplně.

Už jsem se smířil se skutečností, že je to jen fór o nedokončeném verši. Před třemi dny se stalo něco hrozného. Buď byl ten telefonát tolik naléhavý, nebo Honza opýval nehoráznou trpělivostí. Na stole Jindřišky zprvu zavrhl telefon (to mne vyděsilo) a hned spustil: „Jednou si rozložím na koberci mapu světa...“

Tato informace mne donutila chytit se stolu, hlasitě zařvat: „COŽE? MAPU?“ a třikrát praštit

čelem o desku pracovní plochy. „Mapu..., mapu...“ mumlal jsem nevěřicně v mrákotách a rezignovaně se sesul na židli. „Mapu světa...!“ Od té chvíle mi cuká levé oko a pravý koutek úst. Třesou se mi ruce, bojím se jít spát. Mapa, to může být úprk od manželky. Nebo chce koupit nějaký ostrov. Že by plánoval teroristický útok? Co když hodlá jet na cestu kolem světa? Zase spousta představ v neznámém vesmíru rozložených map na koberci. Nejhorší na tom je, že se zmenšují mé možnosti improvizace, konstrukcí a snů. Celé noci zase nespím a hledám teprve sedmdesátou třetí možnost, jak využít tu mapu na koberci.

Zcela důvěrně se svěřím s mou nejrealističtější hypotézou: Honza chce vzít Jindřišku na výlet. Před několika dny koupili ve slevě navigaci, ale ona přestala fungovat. Jan usoudil, že vadnou „džípíesku“ nepřízná, a tak si počkal, až bude Jindřiška spát, a u svíčky nad mapou světa, na koberci rozloženou, neb podrobnější nenašel, plánuje s lupou před okem zítřejší trasu na nějaké romantické místo. Tam plánuje, že Jindřišce vyzná, jak ji miluje, a očekává láskyplný polibek.

Dnes ráno v pět padesát tři a třináct sekund jsem na to přišel. Rozložil jsem si mapu světa, hned vedle počítače s aktivním Googlem a o tři hodiny později jsem si zajistil letenku a chlápka s malou lodkou a mířím na opuštěný ostrov, kde mobilní operátoři neexistují, a tudíž tam neexistují vyzváněcí melodie. Tak se tu mějte a zvoňte si, jak chcete.

Hynek Pulec
Restaurace Mariciuc
České Budějovice
26.8.2019

